

Klára Vytisková

Emoce na prvním místě

TEXT: LUKÁŠ KADEŘÁBEK

Na domácí scéně ji lze přehlédnout jen stěží. Má styl a názor. Nebojí se progrese a nemá potřebu být podbízivá. Ať už s Toxique, nebo sólově, Klára Vytisková prostě vždy byla a je osobnost. A hodně osobité bude i její druhé sólové album, chystané na začátek příštího roku. Ideální příležitost popovídat si s ní o jejím přístupu ke skládání, inspiraci nebo o fenoménu tzv. songwriting campů...

ZASTUPOVÁNA OSA
OD 2007, V DATABÁZI
MÁ REGISTROVÁNO
49 HUDEBNÍCH DĚL

Letos jsi vystoupila na Cenách OSA s coververzí písně Marty Kubišové *Ring-o-ding*. Jak se ti pracuje se skladbami, které nejsou tvoje nebo v nich nemáš žádný vlastní autorský vklad?

Nedělám to často. Ráda zpívám svoje písničky, protože přesně vím, jaká se za tím skrývá emoce. Ale existují písničky, jako je třeba *Ring-o-ding*, které ve mně emoce vyvolávají, a proto se mi to zpívalo strašně dobře, našla jsem v tom i spojitost s deskou, kterou teď dodělávám a která je takovým dialogem člověka se sebou samým. A taky nutno říct, že jsme aranž s Vildou Bérešem posunuli zvukově někam trochu jinam. Písničku budu mít na desce jako bonus.

Vaše vystoupení se moc povedlo, cítila jsi to stejně? A jaké byly tvé dojmy z celého večera?

Měla jsem velký respekt, a když jsem vstoupila na pódium, cítila jsem zodpovědnost. Ale zároveň to ze mě s první notou spadlo, protože jsem písničku vnímala jako pohádku a šla jsem po té cestě až do zvonkové země. (smích)

Slyšet tě zpívat v češtině je stále svým způsobem rarita. Je to třeba proto, že se v mateřtině cítíš, řekněme, miň komfortně, nebo je angličtina prostě ten první jazyk v pořadí?

Problém je v tom, nebo teda problém to není (smích), ale zkrátka má se to tak, že mě dost často první věta, která

bývá i významem zásadní, napadá anglicky, a pak už se mi od toho jde těžko pryč. Je to zřejmě tím, že jsem vyrůstala na soulové hudbě, později hip hopu i r'n'b... Stevie Wonder, Diana Ross, The Fugees, Lauryn Hill... A to soulové frázování mi hází angličtinu.

Dokážeš si představit, že bys někdy vydala celé album nazpívané česky? Složila jsi už vlastně někdy českou písničku?

Napsala jsem ukolébavku o vílách asi čtrnáct dní před narozením mojí první dcery Emilie. Bavilo mě to, sama jsem v dětství ve svých fantaziích běhala s vílami po lese. Najdete ji na Streamu v sekci ukolébavky. Tedy myslím, že dost možná začnu psát písničky i česky, ale nechci to úspěchat, musí to přijít samo, přirozeně.

Ať už jde o angličtinu, nebo češtinu, jak hodně piluješ samotný text? Radíš se při tom s někým, nebo dáváš hlavně na vlastní emoce a dojmy?

Text je pro mě u mých písniček čím dál důležitější. Ve velké většině si napíšu celý text k písničce sama a pak ho s dlouhým popiskem o tom, jaký za tím stojí pocit, pošlu kámošovi z New Yorku. Jmenuje se Brad Stratton, je to písničkář, super muzikant a ten mi to upraví někdy opravdu málo, jindy více, tak aby to od začátku do konce fungovalo. Teď jsem ale po dlouhé době poprosila Jamese Harriese, aby mi napsal text. Byla to jedna z posledních věcí na desku a já už měla plnou hlavu jiných textů, tak jsem Jamesovi přesně řekla, o čem to má být, a on mi napsal super text. Pracovní název písničky je *Let's have fun like mothers do*, já se ptala Jamese, jestli dokáže psát o tom, jak se mámy baví, a on to uchopil, jako kdyby věděl, o čem mluví. (smích)

Vzpomeneš si, kdy jsi poprvé něco složila nebo aspoň proběhl nějaký pokus?

Jo. Byla to písnička, která se jmenovala *Černý vrány*, bylo mi čtrnáct a nahrála jsem ji na tátův čtyřstopý nahrávač. Nikomu jsem ji asi ani nepustila, jsem v podstatě dost introvert.

Foto: Boodya

ICE

I will write my name
up in the sky
Next to the others
Up there for the whole
wide world to see
Me & Me, We are lovers

Turn me up
Turn me on
Turn me down
But look me in the eye
Honestly
Push me in
Pull me out
Put me down
I will still believe
Believe in me

My Life
Flies by
And I realize
Life is like melting ice
One chance
Shine bright
And I realize
Life is like melting ice
Skating on
On a frozen pond
Waiting for sunrise
Gliding by
Melting ice
Now I realize it

Turn me up
Turn me down
Push me in
Pull me out

I will toss my cares
into the wind
Watch'em all scatter
See love for the
treasure that it is
Nothing else matters

Turn me up
Turn me on
Turn me down
But look me in the eye
Honestly
Push me in
Pull me out
Put me down
I will still believe
Believe in me

My Life
Flies by
And I realize
Life is like melting ice
One chance
Shine bright
And I realize
Life is like melting ice
Skating on
On a frozen pond
Waiting for sunrise
Gliding by
Melting ice
Now I realize it

Foto: Boodya

Jak se od té doby změnil tvůj přístup k tvorbě písni a co pro ten vývoj bylo nebo možná stále je signifikantní?

Dřív jsem se po škole zavřela v pokoji a seděla nad tím hodiny. Teď je času méně, ale zase díky dětem, odžitým rokům a životu vůbec je mnohem více inspirace.

Jak a kdy nejčastěji skládáš?

Dost často ke mně melodie nebo téma písničky přijdou samy. Když poslouchám podcast na nějaké téma u mytí nádobí, když si kupuju s holkama zmrzlinu nebo uprostřed noci... Nahraju to do telefonu, a když je chvíle, sednu k pianu a rozpracuju to. Dnešní doba je rychlá a s tímhle mým nahodilým přístupem se těžko plánuje, jenže já vím, že ty písničky jsou nejlepší, když takhle přijdou samy. Takže v té rychlé době vlastně občas fakt ráda zpomalím. Skládání je pro mě svým způsobem autoterapie.

Skládáš „do šuplíku“?

Jo, skládám „do iPadu“ nebo „do telefonu“, mám tuny demáčů, ale nevracím se k nim často,

život jde dál a baví mě nová témata. Jednou si ale udělám víkend, dám si nohy nahoru a poslechnu si je. V důchodu... (smích)

A jaké je procento „šuplíkovek“, které nejspíš zůstanou navždy „šuplíkovkami“, v porovnání s věcmi, s kterými jdeš ven?

70 % šuplíkovek a 30 %, co jsem poslala do světa... zhruba. Navíc ty písne, které dáváte ven, mají dost často deset verzí, ale použijete jen jednu.

Jak a kdy poznáš, že daná píseň stojí za to, abys ji nahrála?

Musím mít pocit, že dává smysl a drží pohromadě. Tady docela dobře funguje moje intuice.

Mění se to nějak s věkem?

Řekla bych jen, že témata jsou zatěžkanější, od randění s klukama a prvních lásek přes rodinu po spalování nejistot a sebelásku.

Do jaké míry se necháš při tvorbě muziky ovlivňovat okolím? Jak tím nejbližším, tak obecným hudebním děním doma i v zahraničí?

Foto: Boodya

Musím říct, že mě hodně zajímá nová hudba. Sama si ji hledám, občas poslouchám třeba francouzská nebo britská rádía, mají super playlisty.

Musím říct, že mě hodně zajímá nová hudba. Sama si ji hledám, občas poslouchám třeba francouzská nebo britská rádía, mají super playlisty. A mám i hodně kamarádů, kteří mi jen tak posílají novinky, co objevili. Hity v mém přehrávači byly tenhle podzim ze zahraničí Miley Cyrus a rozvodová, emocemi nabitá píseň *Slide Away* a z lokální produkce *Tygrovej sprej* od 7krát3.

Sleduješ nějaká tuzemská a zahraniční hudební média? Jinými slovy – kam by mě Klára Vytisková poslala pro novou muziku a hudební inspiraci?

Pitchfork, Tiny Desk, z rádií KEXP a FIP... A hlavně ti kamarádi, kteří mají přehled a se kterými o tom můžu hovořit.

A jakou roli má testování nových věcí naživo během koncertů? Už se ti někdy stalo, že bys třeba

→

na základě reakcí na koncertech zpětně upravila již hotové skladby?

Jo, stalo, jak to víš? Spíš to byla taková zapeklitá situace, písnička, která na koncertech fungovala skvěle, ale její studiová verze byla taková unylá. Měla vyjít už před dvěma lety, ale až teď mám verzi, se kterou jsem spokojená. Jmenuje se *Burn Burn*, je o spalování nejistot, pro mě zásadní téma, a bude samozřejmě na nové desce. Jsem v tom hodně puntičkář, když to nezní tak, jak si představuju, nedám to ven.

Při tvorbě sólového debutu *Home* byl pro tebe inspirací domov a lidé tobě blízcí. Teď je na spadnutí druhá sólovka, věnovaná, jak říkáš, sebelásce a sobě samé. Rozvedeš to prosím?

Nechci, aby to znělo přehnaně samolibě. Ale jen v jednoduchosti: díky dětem, o kterých je z velké části předchozí deska, jsem se naučila ohlížet i sama na sebe. Děti jsou fantastické zrcadlo. Když si to připustíš, učíte se od sebe navzájem. Díky nim se vlastně učím žít v souladu sama se sebou. A život je krátký na to, abychom nebyli v pohodě. O tom je i moje písnička *Ice*, že život je jako tající led, akorát každý z nás má ten kus ledu jinak velký. Je potřeba neztrácet čas, žít hezky nebo tomu aspoň jít naproti.

Album má vyjít začátkem příštího roku. To je docela dlouhá pauza od *Home*, které vyšlo na podzim 2015. Proč taková prodleva? Nebyla inspirace, nebo jen čas?

Inspirace mnoho, času málo. Taky hraje roli to, že chci věnovat maximum rodině a ve studiu jsem velký detailista, chci, aby každá z těch písniček dostala péči. Ale od desky *Home* jsem vydala už tři nové singly. Miluju ten tvůrčí proces, psaní, studio... Ale když písničky dávám ven, mám takový divný pocit, jako když vedu děti první den do školky, posílám je do světa... Časem se to proměňuje a říkám si: „Proč jsi byla tak nejistá, když jsi ten track dávala ven? Zní to dobře...“ Ale když nemáte

nadhled, jste v tom ponoření, je to najednou nekomfortní, sundat kabát.

Jsou pro tebe důležité reakce kritiky?

Záleží na tom, kdo ji píše. Znáám kritiky, kteří se vyznají, mají naposloucháno, jsou vzdělaní a vědí, co píší, ale je tu i spousta lidí, kteří píší kritiky, protože to v dnešní on-line době může každý, ale chybí jim vhodný nadhled, přehled... Pro mě je důležitá konstruktivní kritika. Dost často dostanu kritiku i od kámošů, kteří mě dobře znají a hodně poslouchají všechno možné.

Pocit, emoce je pro mě na prvním místě. Pak si, myslím, poradíte i s jednou strunou kytary.

Jak bys chystanou novinku popsala a představila svými slovy někomu, kdo tě třeba vůbec nezná, aneb proč by zrovna tohle mělo stát za pozornost?

Baví mě stárnout, být dospělejší a rozpracovávat témata a emoce, které ke mně přicházejí a stejně tak přicházejí k většině z nás. Tahle deska je vhléd do nitra, dialog tebe a tebe. Je o učení se mít rád sám sebe, díky čemuž víc poznáváš a vnímáš i lásku jako takovou, stejně jako čas a jeho plynutí. Lásku k rodině, k lidem, kteří jsou v životě důležití. Napadá mě v téhle souvislosti hezký příklad – s mým dobrým kamarádem si posíláme hlasové zprávy s tím, co se u nás aktuálně děje, jsou to kolikrát dlouhé

záznamy, protože nemáme čas se vidět, ale chceme spolu věci sdílet a prožívat. A moje nová deska je vlastně takový podcast z mého života.

Jak je podle tebe pro skládání důležité vzdělání? A jaký je při samotném procesu poměr toho, vědět, jak na to, a věci čistě pocitových?

Pocit, emoce je pro mě na prvním místě. Pak si, myslím, poradíte i s jednou strunou kytary.

Ptám se i s ohledem na současný růst fenoménu tzv. songwriting camps. Víš, že jsi na jedné takové akci nedávno byla. Jaké jsou tvé dojmy?

Songwriting camp je super koncept. Potkáš tam lidi z celého světa, se kterými můžeš pracovat v budoucnu. Jsou to kontakty k nezaplacení. Ten proces tvorby přímo na campu je taky zajímavý, dostaneš se do skupiny s lidmi, s kterými jsi nikdy nespolupracoval, a za den máte vytvořit track, hotový, smíchaný, a večer ho pouštíš všem zúčastněným. Je to – teda pro mě – trochu vystoupení z komfortní zóny, ráda dělám svoje písničky ve dvou ve studiu. Tady je to jinak a je to velký zážitek!

Myslíš si, že se dá songwriting reálně naučit?

Jsou určité postupy, které zaručeně fungují, a můžeš je používat. Na campu potkáš i lidi, kteří jsou v podstatě profi campeři. Jezdí ze songwritingu na songwriting a vyloženě začínají ty sessions s tím, že jdou udělat hit. Já to takhle asi nikdy mít nebudu, jdu hodně právě po emocích.

Co by podle tebe měl mít dobrý songwriter?

Nevím, jestli je na to jednoznačný návod, každý posluchač jde po něčem jiném. Kdo chce know-how, ať si přečte knihu *KLF Manuál (Jak se dostat na vrchol hitparády)*. Pro mě osobně – a dost možná už se opakuju – jsou nejdůležitější emoce a duše... To je to, co chci v písničkách slyšet já. ☒